

guarde altre cop per a mí l'adjectiu que el definiria) i els simpàtics Rut i Rutis, Marc i Inma, Núria i Olegàrio i Bayarri, un amic de les dues de també fa molt de temps.

¡Que es besen! ¡Que es besen! I sopa de peixos i marisc a la Benicarlanda antiga, banyat per un vi blanc Mas Xarot. Un cigarret entre plat i plat, ¡que es besen! altre cop i la Mariscada de Fruits del Mediterrani. ¡Com no! El xarrup de llimona seguit de la cuixa d'anyell rostida a l'estil de Morella amb patates a la fornara arremullat ara per un vi Negre Ribera de Duero.

Música de fons i entrem tots els amics i Jacobo vestit d'infermer amb un enorme queixal del seny reple de diners i un formidable quadre pintat per José Bellvert (l'home de Carne, que aprofita aquestes lletres per a felicitar-los amb el futur naixement del seu primer fill). Tots als nostres llocs per a fer el Brindis amb el Cava Brut Nature Juvé i Camps, menjar-nos el besquíit gelat de figues damunt mirall de crema amb salsa de xocolata calenta i degustar el Pastís Nupcial.

Dins meu tenia un cuquet que em deia que la pròxima intervenció de Brigi i German tenia a vore amb mi, però al mateix temps no volia agrandir eixa il·lusió per a no topar-me de morros si no hagués sigut així. Aplaudiments i una trompada al cor quant Brigi i German van lliurar un ram de roses a la germana menuda Fani, un angelet em va passar pel cap dient-me: "Lorena, tranquil·la" quan el proper ram de roses va ser per a Melània i ja no sabia on mirar quan el tercer va ser per a Sònia (la germana de German).

M'emocione quan recorde que estava agarrada de la mà de Raül i mirant-lo només a ell em retransmitia tot allò que anava succeint. Amb veu baixeta i molt esplaiet em deia: "Lorena, Brigi i German estan venint cap aci". Jo, menejant el cap negativament li deia quasi sense veu: "m'estàs contant mentida". Raül somrient em deia: "gira't i ho voràs tu mateix comfome vénen". Jo, amb un nus a la gola li deia: "Raül, ¿no m'enganyes?" i ell em va contestar: "no sigues tonta, gira't i ho comprovaràs" i així va ser, quan em vaig armar de valor, em vaig girar i em vaig trobar amb la mirada de la meua amiga Brigi acompanyada pel seu espós German somrient de felicitat i amb el seu ram de núvia a la mà, la vaig perdre de vista darrere del pilar per a tornar-la a vore plantada davant meu i regalant-me'l a MI.

No recorde poder parlar fins passada una bona mitja hora, perquè em vaig penjar abraçada al seu coll i per un temps indescriptible ens vam traslladar a un altre

Els amics gaudint del menú.

Sense comentaris...Un dia especial, molt especial

món. Amb el seu consentiment vaig invitar a Raül per a fer-nos "la foto de rigor". German em va abraçar i em va felicitar per ser jo l'agraciada en rebre el ram de la seua muller. Moments després, asseguda a la meua cadira amb el preciós ram de Brigi (ara meu) a la falda, s'escapaven d'una manera incontrolada les llàgrimes dels meus ulls. Sebastià deia: "mira pobreta, com s'ha emocionat". Rutis deia: "vinga, no plores més" els altres emocionats també compartien amb mi eixa felicitat i Raül els deia: "que plora la gana que tinga, que quan se li passarà estarà molt millor". Va ser tan forta la sensació, que després d'un ruc, vaig agarrar aire per a rebre'n un altre que poc a poc al final em va tranquil·litzar. El maquillatge a Pekín, el meu pentinat vés a saber on, però després d'aquest fort terratrèmol i ja recuperada amb el ram a la mà, els vaig dir als meus companys de taula: "¿no me'l mereixia o què?". Tots ells aplaudint-me i somrient de veritat, van cabotejar donant-me tota la raó. Feliç, molt feliç em troba-

va aleshores i ara que us ho estic contant.

Vaig ballar, i molt. Entre d'altres amb tu Brigi i amb tu German, que vas aprofitar el moment per a dir-me: "¿ara comprens perquè no et vam elegir com a testimoni?, hem elegit per a tu un altre acte molt més especial".

Vaig rebre felicitacions per part de molta gent que ens estima molt a les dues, perquè ens coneixen i saben per tot el què hem passat i al mateix temps em van confirmar que no van ser les meues llàgrimes les úniques que es van escapar, tots ells també s'havien emocionat per nosaltres.

Vam continuar la festa i les emocions a uns pubs de Benicarló, fins que "todo lo bueno termina" i va ser l'hora d'anar-nos-en cap al poble.

Bé, estimats amics, només em queda desitjar-vos TOTA LA FELICITAT DEL MÓN i que tant per a tu BRIGI com per a mi LORENA ...QUE SIGA EL QUE HAJA DE SER....PERÒ SI ÉS ALGUNA COSA : QUE SIGA XIQUETA ¡EH¡.

¡¡US VOL... I MOLT... LORENA!!